17/07/2019

Όταν η αγία Μαρίνα χειρούργησε τον μικρό Ανδρέα

/ Γνώμες

Δεκαεννέα χρόνια πριν, το 2000, ο 6χρονος τότε Αντρέας Βασιλείου από τη Λεμεσό της Κύπρου, που έπασχε από λευχαιμία, έχρηζε άμεσης μεταμόσχευσης μυελού των οστών και έπρεπε μέσα σε σύντομο χρονικό διάστημα (μόλις 4 εβδομάδων) να βρεθεί ο κατάλληλος ιστοσυμβατός δότης για τη μεταμόσχευση. Η ιστορία του μικρού είχε συγκινήσει όχι μόνο το Πανελλήνιο αλλά και ολόκληρο τον κόσμο!

Όλοι θυμόμαστε την αγωνία και τις δημόσιες εκκλήσεις των γονιών του, αλλά και την απίστευτη κινητοποίηση ανθρώπων, με εθελοντική αιμοδοσία, προκειμένου να εξευρεθεί συμβατός δότης. Και αν και οι πιθανότητες να βρεθεί ήταν ελάχιστες, ο μικρός «ήρωας» στέφθηκε τελικά νικητής της ζωής!

Σήμερα, ο Αντρέας Βασιλείου, παλικάρι πλέον 24 χρονών, χαίρει άκρας υγείας, ζει στην Αγγλία, δεν έγινε πιλότος όπως δήλωνε τότε, σπουδάζει δικηγόρος και είναι γεμάτος όνειρα για τη ζωή.

Δεν αναζητά τη δημοσιότητα και ύστερα από πολλά χρόνια μίλησε αποκλειστικά πριν 3 χρόνια (17-6-2015) στην «Κιβωτό της Ορθοδοξίας».

Τί θυμάσαι από την περιπέτεια με την υγεία σου; «Ήταν έντονα γεγονότα. Αρχικά πήγαμε στο Γενικό Νοσοκομείο Αμμοχώστου 'Παραλίμνι'. Θυμάμαι και την παιδίατρο εκεί, την οποία θεωρώ ακόμα σαν μητέρα μου. Μετέπειτα στο νοσοκομείο Αρχιεπισκόπου Μακάριου και τους γιατρούς Λοίζου – Μακρίδου. Άλλαξα απότομα περιβάλλον. Ήμουν 5,5 ετών, νόμιζα αρχικά πως είναι ίωση και όλα θα τέλειωναν γρήγορα. Ούτε οι γονείς μου γνώριζαν τί ακριβώς είχα όταν μπαινοβγαίναμε στα νοσοκομεία. Μου έδιναν κουράγιο. Είχαν όλοι τον τρόπο τους να με κάνουν γελάω. Μας καλούσαν για συνεντεύξεις. Δεν είχα ιδέα ότι έγινα διάσημος. Μέρα με τη μέρα με γνώριζαν όλοι. Από παντού έπαιρνα αγάπη» διηγείται και προσθέτει: «Στη συνέχεια πήγαμε σε νοσοκομείο της Αγγλίας για 2 περίπου μήνες και επιστρέψαμε στην Κύπρο, σπίτι μας. Νόμιζα πως όλα είχαν τελειώσει και θα συνέχισα κανονικά τη ζωή μου. Όμως, μετά από 1 μήνα έπρεπε να φύγουμε και πάλι. Αυτή τη φορά για την Αμερική και συγκεκριμένα το Χιούστον, προκειμένου να γίνουν χημειοθεραπείες».

Πριν ξεκινήσουν, ωστόσο για την εγχείρηση η μητέρα του Αντρέα τηλεφώνησε στο μοναστήρι της Αγίας Μαρίνας στην Άνδρο, προκειμένου να ζητήσουν την ευλογία της.

«Όταν ήταν να γίνει η μεταμόσχευση, η μητέρα μου επικοινώνησε τηλεφωνικά με τον γέροντα Κυπριανό στην Αγία Μαρίνα Άνδρου, ο οποίος τη διαβεβαίωσε ότι η Αγία Μαρίνα θα με βοηθήσει. 'Η Αγία Μαρίνα θα είναι στο χειρουργείο και όλα θα πάνε καλά', της είπε χαρακτηριστικά. Κάτι, που δεν πολυπίστεψαν εκείνη τη στιγμή οι δικοί μου…»

Τελικά την 1η Απριλίου του 2000 η οικογένεια Βασιλείου ετοιμάζεται για να ταξιδέψει στο Χιούστον, προκειμένου να υποβληθεί σε πρόγραμμα χημειοθεραπείας ο Αντρέας, ώστε να προετοιμαστεί για τη μεταμόσχευση.

«Έκλαιγα, θυμάμαι, και δεν ήθελα να μπω με τίποτα στο αεροπλάνο! Δεν ήθελα να φύγω. Αλλά στην πορεία πάντα περνούσε… Και αυτή τη φορά ένιωσα σα να ήμουν σε ταξίδι αναψυχής. Οι γονείς μου με πήγαιναν σε κέντρα αναψυχής κ.λπ., ενώ είχαμε τεράστια βοήθεια από πολλούς Κύπριους που ζούσαν εκεί. Μας φιλοξενούσαν, μας τάιζαν κ.λπ. Ήμασταν σαν οικογένεια».

Οι μέρες περνούσαν και συμβατός δότης δεν είχε βρεθεί και οι γιατροί προσανατολίζονται στη μεταμόσχευση αρχέγονων κυττάρων μυελού των οστών από ομφάλιο λώρο ή πλακούντα. Η λεπτή αυτή επέμβαση γίνεται στις 24 Απριλίου,

μετά τις καθιερωμένες προκαταρκτικές εξετάσεις προετοιμασίας, ενώ οι γιατροί εξέφραζαν φόβους για την επιτυχία της επέμβασης. Οι πιθανότητες επιτυχίας είναι μόλις 40-50%.

Η αγωνία της οικογενείας αλλά του κόσμου, που στέκεται από την πρώτη στιγμή δίπλα στον Αντρέα, χτυπάει... κόκκινο! Φόβος, αγωνία, μα η θέληση μεγάλη και η προσευχή συνεχής!

Το χειρουργείο ολοκληρώνεται μετά από αρκετές ώρες και το ζεύγος Βασιλείου τρέχει να πληροφορηθεί για το πώς πήγε η εγχείρηση.

«Όλα πήγαν πολύ καλά» τους είπε ο χειρουργός. Και πρόσθεσε: 'Δεν μπορώ όμως να καταλάβω πως είχατε μια τέτοια γιατρό για το παιδί σας και ήρθατε σε μένα;!' Οι γονείς μου έμειναν έκπληκτοι και του απάντησαν ότι δεν είχαν φέρει κάποια γιατρό και δεν γνωρίζουν κάτι σχετικό. Ο χειρουργός όμως επέμενε και τους είπε πως όταν εξήλθε από το χειρουργείο η γιατρός του μικρού Αντρέα παρέμεινε για λίγο μέσα με την υπόλοιπη ιατρική ομάδα. Ως εκ τούτου, κάπου εκεί γύρω έπρεπε να είναι και τους προέτρεψε να τη συναντήσουν. Μάταια έψαχναν, όμως, να τη βρουν και να την ευχαριστήσουν. Η γιατρός είχε εξαφανισθεί! Τότε, θυμήθηκαν αυτό που τους είχε πει ο σεβαστός γέροντας Κυπριανός και ηγούμενος της Ιεράς Μονής Αγ. Μαρίνας Άνδρου» αναφέρει ο Αντρέας, τονίζοντας ότι: «Από θαύμα ζω! Από τότε κάναμε τάμα και κάθε χρόνο στις 17 Ιουλίου, ημέρα μνήμη της Αγίας Μαρίνας, βρισκόμαστε οικογενειακώς στην Άνδρο».

Στις 2 Οκτωβρίου του 2000 ο μικρός Αντρέας επιστρέφει στη Λευκωσία. Η κατάσταση της υγείας του κρίνεται ικανοποιητική και την παρακολούθησή του αναλαμβάνουν οι γιατροί στην Κύπρο και λαμβάνει αίσιο τέλος η περιπέτειά του.

«Μετά από 2 χρόνια ξαναπήγαμε στην Αμερική, έκανα πάλι εξετάσεις και οι γιατροί μάς διαβεβαίωσαν ότι είναι όλα καλά και δεν χρειάζεται να ξαναπάμε».

Στη συνέχεια υπηρέτησε την πατρίδα, ενώ θα μπορούσε να απαλλαγεί. «Έκανα 24 μήνες, στο Μηχανικό Τάγμα στη Σωτήρα».

Τώρα τί κάνεις τώρα; Με τί ασχολείσαι; Έγινες πιλότος όπως δήλωνες τότε; «Όταν είμαστε μικροί λέμε και ονειρευόμαστε διάφορα. Μετά προσγειώνεσαι στην πραγματικότητα. Καμία σχέση... Τώρα είμαι στον 2ο χρόνο σπουδών στη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου Λιντς (40 λεπτά από Μάντσεστερ) στην Αγγλία. Όμως, τώρα το καλοκαίρι εργάζομαι και ως μπάρμαν σε γνωστό club της Αγίας Νάπας».

Ο κόσμος που σε συναντά τί σου λέει; «Δεν με αναγνωρίζει πλέον ο κόσμος. Δεν αναφέρομαι στην 'παλιά ταυτότητα'». Σε πονάει; «Όχι, δεν με πονάει αυτή η

περιπέτεια, αντιθέτως με κάνει πιο δυνατό».

Παρακολουθείς την υγεία σου; Πηγαίνεις στον γιατρό; «Όχι, δεν πάω στον γιατρό ούτε για κρυολόγημα!».

Ο 24χρονος πλέον δεν παρέλειψε να ευχαριστήσει τον κόσμο που έσπευσε να δώσει αίμα και να τον βοηθήσει όταν χρειάστηκε. «Ένα τεράστιο ευχαριστώ! Μεγαλώνοντας καταλαβαίνεις τη μεγάλη προσφορά του κόσμου. Μικρός δεν είχα καταλάβει πόση αγάπη είχα πάρει. Μακάρι να μπορούσα να ανταποδώσω!»

Η οικογένεια είναι στα σχέδια του, λέει, αλλά όταν έρθει η κατάλληλη στιγμή.

Όσο για το πώς φαντάζεται τον εαυτό του σε 10 χρόνια από τώρα; «Ωραία ερώτηση. Την σκέφτομαι κι εγώ... Να είμαι υγιής πάνω απ’ όλα και ό,τι βγει. Παλεύω για το καλύτερο.»

Τέλος, για εκείνους που περνούν μια παρόμοια περιπέτεια υγείας, το μήνυμα του Αντρέα είναι: «Να έχουν πίστη και με δύναμη και υπομονή θα τα καταφέρουν!».

Image not found or type unknown

Λίγη ώρα πριν το χειρουργείο η Αγία Μαρίνα παρουσιάστηκε στον ιατρό του νοσοκομείου του Χιούστον που θα χειρουργούσε τον μικρό Ανδρέα μία γυναίκα. Είπε πως είναι γιατρός και παρακάλεσε να παρακολουθήσει την εγχείρηση, επειδή ήταν προσωπική ιατρός του μικρού Αντρέα.

Η συζήτηση της γυναίκας με τον χειρούργο έδειχνε πως κατείχε την ιατρική επιστήμη και δεν άφηνε καμιά αμφιβολία στον χειρουργό να σκεφθεί πως δεν είναι ιατρός. Εκείνος, πάντως, της είπε πως δεν επιτρέπεται να βρίσκεται στο χειρουργείο ξένος ιατρός και πως αποτελούσε πρακτική της ιατρικής του ομάδας να μη μετέχουν άλλοι στις λεπτές αυτές εγχειρήσεις.

Η επιμονή όμως της γυναίκας έκαμψε την αρχική αδιαλλαξία του χειρουργού. Τελικά η «άγνωστη Ελληνίδα ιατρός» εισήλθε στο χειρουργείο και όχι απλώς παρακολουθούσε, αλλά συμμετείχε ενεργά στην εγχείρηση. Αρκετές φορές μάλιστα έδωσε τις κατευθύνσεις για το πώς έπρεπε να προχωρήσει η επέμβαση και όλα πήγαν καλά!

πηγή:http://ikivotos.gr